

ÜNNEP

Nem tudtam, hogy azok az utolsó napjai.
Felhívott, segítsék haját mosni, hátat,
hónaljat, egyedül nem bír. Leült az ágyra,
én meg kihoztam két törölközőt, a sárga
sampon, tusfürdőt és egy vékony, négyzet
alakú rongyot. Ujjaimmal hínárszerű haját
dörzsölgettem, az egész olyan volt, mint
egy furcsa szertartás, valami utolsó ünnep.

Lehajtott fejjel nézett a lavórba maga elé,
arcáról vékony sugárban csorgott a habos
mosóvíz. Hátán végighúztam a rongyot,
fel-le, sikáltam az anyajegyves bőrt, mint
egy foltos ablaküveget. Majd felemelte két
karját, sovány szárnyait, egészen a feje fölé.
Sírt, vagy csak nevetett, nem tudom, ahogy
erősen megdörzsöltem a vállai alatt.

AZ ANGYAL

Hányás, csontszag, kopasz fejek,
boncteremben kés alatti hús, kintebb
sírkert, erdő. Ugyanúgy fekszik,
mint később a színes mécses alatt
három méterrel. Értelmetlenül
megkopó bőr, fémkellékek, betegruhák.
Mosolyogsz, mint Iván halálakor,
míg az angyal minden nézőt kiküld.

CSATORNA LESZ

Akit egyszer azonosítottak, nem
szabadul, csatorna lesz, műszer,
mesterséges bélzsák, sztóma
bemenet-kimenet, mint egy lakás,
amit nézni lehet, egész nap csak
áramolnak e-mail címek és nevek,
míg a megteremtett háló része
lesz, hogy a világ le ne álljon.